

1 Ioan 3,18-24

Ajungem acum la o temă nouă, care până acum nu a fost atinsă, dar care stă în legătură cu dragostea reciprocă a copiilor lui Dumnezeu, despre care am auzit deja. Apostolul se îndreaptă iarăși mai întâi spre »copiii« preaiubiți, și prin aceasta se adresează, ca pretutindeni în această scrisoare, întregii familii a lui Dumnezeu. Adaosul copiii „mei” nu este necesar; el nu este folosit de Duhul lui Dumnezeu și de aceea este nejustificat. Expresia generală a sentimentelor lui cordiale față de ei este „dragii copii”. Numai cuvântul „copii” nu ar exprima suficient această dragoste cordială, de aceea el spune „dragii copii”. Ambele expresii includ întreaga familie a lui Dumnezeu, atât pe părinți, cât și pe tineri și pe copilași.

Deci apostolul ne cere aici să iubim cu fapta și cu adevărul, nu numai cu cuvântul și cu limba, și prin aceasta îndreaptă atenția noastră spre o temă nouă. El adaugă: »Prin aceasta vom cunoaște«; el nu spune »cunoaștem«, ci »vom cunoaște«. Aceasta este important într-atât, că aceasta nu se referă la ceea ce ei erau deja în Hristos. Cu privire la posesiunea actuală a vieții veșnice în Hristos, de exemplu, »copiii« aveau deja cunoștință precisă. Ioan avea însă acum înaintea ochilor îndrăzneala și încrederea inimii, care cresc din umblarea sinceră înaintea lui Dumnezeu în viața veșnică și în mod deosebit din practicarea dragostei. Aceasta este o datorie față de care mulți se înșeală singuri. Este foarte ușor să ceri dragoste și să te plângi că alții sunt așa de lipsiți de dragoste; dar aceia care se plâng cel mai mult de aceasta, arată deseori cea mai mare lipsă de dragoste. Ei doresc cu plăcere să fie subiectele dragostei; noi însă trebuie ca noi înșine să iubim, dacă vrem să fim iubiți. Dacă inima noastră se deschide fără intenții egoiste față de alții, atunci se vor deschide și celelalte inimi față de noi. Cu regret inimile noastre vorbesc prea ușor despre dragoste, fără s-o practice. De aceea Ioan alege aceste cuvinte precaute și prin ele leagă cele spuse până aici de expunerile următoare. »Dragii copii, să nu iubim cu cuvântul, nici cu limba.« Fiecare creștin, independent de starea lui spirituală, va recunoaște, că aceasta ar fi demn de respins. Dar dacă el se află față de Dumnezeu într-o stare rea, dragostea lui va fi superficială și fără putere. De aceea se spune aici: »nu cu cuvântul, nici cu limba«; așa este redarea cea mai exactă a textului Scripturii. În partea a doua a versetului sunt lăsate la o parte articolele și cuvântul »cu«: noi trebuie să iubim »în faptă și în adevăr«. Omul firesc din creștinătate vorbește în felul lui despre dragoste. Hristos dimpotrivă a dovedit dragostea Sa în toată veridicitatea ei, și noi, care-L mărturisim, să umblăm în aceeași sinceritate și realitate.

Toate acestea rezultă clar din viața veșnică, pe care o posedăm, dacă credem în El. Ea este numită în Efeseni 4,18 în mod neobișnuit »viața lui Dumnezeu; în Coloseni 3,3-4 se spune dimpotrivă »Hristos viața noastră«. O expresie asemănătoare găsim și în Galateni 2,20: »Hristos trăiește în mine«. Ioan unește în mod evident numele »Dumnezeu« și »Hristos«, așa că uneori este greu de spus despre cine se vorbește dintre cei doi. Însă aceasta are loc intenționat, și anume dintr-un motiv sublim: Fiul este în aceeași măsură Dumnezeu ca și Tatăl, aceasta nu avem voie să uităm niciodată. Ioan nu a făcut aceasta din lipsă de respect; el știa exact ce face și gândea exact ceea ce scria. Numai oamenii nebuni, care au prea mare încredere în ei înșiși îndrăznesc să gândească altfel despre scriitorul inspirat. Hristos rămâne tot așa de adevărat Dumnezeu ca și celelalte Persoane ale Dumnezeirii, cu toate că El a devenit Om. Prin smerirea Lui, pe care a luat-o asupra Sa pentru gloriificarea lui Dumnezeu și spre mântuirea oamenilor, El nu a renunțat nici pentru o clipă la slava Sa dumnezeiască. El era Dumnezeul adevărat, atunci când S-a coborât să se nască dintr-o femeie. Noi știm cât de dependent este un copil născut de curând de mama sa sau de îngrijitoarea lui. Există vreo altă creatură în lume, care să aibă nevoie de grija iubitoare așa cum o are un copilaș născut de curând? Dar chiar și în aceste împrejurări Hristos era tot așa de desăvârșit Dumnezeu adevărat ca și în timpul când a înviat pe Lazăr sau pe alți morți. Și atunci când El a murit, El era încă Același, cu toate că era în împrejurări total opuse. El nu putea niciodată să înceteze să fie Dumnezeu adevărat; prin moartea Sa această realitate nu a fost nici atinsă și nici influențată într-un fel oarecare. Nici chiar la un om sufletul și duhul nu sunt atinse prin moarte; ea desparte numai legătura dintre trup și omul lăuntric. Tot așa a fost și la Domnul

Isus. El a rămas permanent Fiul. Isus Hristos este într-adevăr Numele, pe care El L-a primit la întruparea Sa, dar El este »mai presus de toate Dumnezeu glorificat în veci. Amin!« El este Dumnezeu în aceeași măsură ca Tatăl și Duhul Sfânt, care niciodată nu au luat trup de carne.

Deci dragostea este ceea ce caracterizează Ființa lui Dumnezeu! Cât de binecuvântat este aceasta în sine însuși și pentru noi! Judecata nu corespunde naturii Lui, și ea n-a fost niciodată aplicată oamenilor, până când a apărut păcatul. O astfel de acționare din partea lui Dumnezeu a devenit necesară abia prin păcat. Dumnezeu însă a fost totdeauna dragoste. Și când a venit momentul potrivit, să facă activă dragostea Lui, în mod deosebit în întruparea lui Hristos și în lucrarea Lui, atunci ea s-a revărsat într-o plinătate fără egal. Ea a depășit cu mult bunătatea Sa față de creația Sa. Grija Lui înțeleaptă și plină de bunătate față de animale, de la cele mai mici până la cele mai mari, oricât de minunată este ea, a fost eclipsată prin această dragoste. Aceasta devine mai expresivă, dacă ne gândim la bunătatea și grija Lui față de oameni.

Este bine să ne gândim la ceea ce ne înconjoară. Domnul S-a referit uneori la lucrurile din natură, care conțin învățături explicative. Să ne gândim numai la învățătura importantă, pe care Domnul o dă ucenicilor Săi cu privire la păsările cerului și la crinii de pe câmp. Ele vorbesc realmente nu numai despre puterea dumnezeiască, ci și despre înțelepciunea Sa, despre bunătatea și grija Sa, care se gândește la ele chiar și în cele mai mici amănunte și care cu tot păcatul și răutatea omului încă se mai extind asupra întregii creații. Dumnezeu ar fi putut după căderea omului în păcat să schimbe culoarea verde a câmpului într-un roșu neplăcut, ca semn de alarmă cu privire la judecata care va veni, dar El nu a făcut o astfel de schimbare. Câmpul verde a rămas verde, și florile sunt încă frumoase și miroase plăcut. Prin aceasta nu vreau să spun, că toate sunt încă tot așa cum au fost în paradis; căci prin căderea în păcat toate aici jos au fost desigur puternic influențate. Dar a rămas incontestabil o stare așa de ideală, cum omul niciodată nu ar fi putut s-o creeze. Solomon în toată slava lui nu a fost îmbrăcat așa cum sunt florile câmpului, care cresc și înfloresc fără nici un efort omenesc.

Este însă important să se recunoască, că dragostea dumnezeiască locuiește total în afara creației și în ceea ce privește caracterul ei este deasupra naturii omenești. Ea este tot așa de supranaturală ca și viața, natura nouă, asupra căreia lucrează Duhul lui Dumnezeu. Trebuie să fie o natură care să aducă roadă, pe care Dumnezeu poate s-o recunoască. Fără un izvor viu în sine este imposibil să aduci roadă. De unde vine izvorul, care poate da la iveală sentimente și acțiuni, care se ridică deasupra a tot ce poate să facă omul ca atare? Din ce izvor curge dragostea pe care omul o are pentru Dumnezeu și pentru oameni? Este viața veșnică. Fără aceasta noi nu posedăm nici o natură care ar putea să aducă roade bune. Nu suntem noi înșine dovada cea mai bună pentru acest adevăr? Noi eram odinioară ca oameni firești dotați cu însușirile uimitoare, pe care Dumnezeu le dă omului; ele sunt importante, dar nu au nimic a face cu creația nouă și privilegiile ei deosebite. Din acestea noi nu am posedat niciuna atunci, și noi nu am fi putut nimic înțelege ce s-a spus despre har. Toate acestea s-ar fi părut omului firesc ceva pompos și fără sens, așa cum este totdeauna cazul, cu toate că el este uneori destul de inteligent să-și țină gura și să nu-și spună părerea. Însă oamenii simt că ei nu pot pătrunde în gândurile lui Dumnezeu; nici măcar duhul omului, partea cea mai înaltă din el, nu poate înțelege gândurile lui Dumnezeu. Duhul omului se ridică incomensurabil peste părțile sale inferioare, dar niciodată nu poate pătrunde în gândurile lui Dumnezeu (compară cu Ioan 3,3-6). Duhul omului nu se poate ridica peste lucrurile omului (compară cu 1 Corinteni 2,9-11), tot așa cum de exemplu un câine nu poate înțelege cum funcționează mecanismul unui ceas. Câinele are exclusiv natura unui câine, nu a unui om. Omul dispune de o inteligență mult mai mare, cu ajutorul căreia el se perfecționează mai departe, învață de la alții, se străduiește să ajungă o anumită țintă și de exemplu la confecționarea unui ceas se folosește de gândirea lui și de utilizarea anumitor forțe mecanice. Cu timpul va lucra probabil numai mecanic, dar la început a trebuit să folosească multă muncă intelectuală și aptitudini meșteșugărești, ca să confecționeze primul ceas. Probabil că ceasul a fost masiv, voluminos și a avut nevoie de reparații dese. Cu toate acestea primul ceas a necesitat eforturi spirituale mai mari decât deprinderile de mai târziu, cu care se pot confecționa cele mai bune

ceasuri din lume. Fabricanții au astăzi avantajul de a se putea folosi de îmbunătățirile numeroase de până acum aduse pieselor componente, ca să poată construi ceasuri profesionale. Dar cu toată activitatea duhului omului este legată conștiința responsabilității înaintea lui Dumnezeu și o intuiție morală mult mai înaltă decât simplul instinct, de care pe pământ numai omul dispune. Concluzia este: lucrurile lui Dumnezeu sunt tot așa de superioare celui mai bun om firesc și chiar celor mai valoroase părți ale personalității lui, cum este un ceas sau alte produse ale duhului omenesc față de un câine cu toate instinctele lui. Ce nivel moral scăzut, să vrei să uiți aceasta! Această diferență este cu adevărat enorm de importantă; acolo unde ea este simțită, ea poate da naștere numai la mulțumire din partea noastră pentru Dumnezeu. Ea contribuie și la dezvoltarea și păstrarea în conștiința noastră a adâncimilor harului lui Dumnezeu. El ne-a dat nouă, celor care credem, o viață care este capabilă să pătrundă în gândurile și sentimentele Sale, să cunoască hotărârile Sale și gândul Lui, și prin Duhul Sfânt să cerceteze toate lucrurile, chiar și adâncimile lui Dumnezeu.

Trebuie să recunoaștem, că pentru aceasta avem nevoie de Duhul lui Dumnezeu. Nu este suficient să fi născut din Duhul. Credincioșii Vechiului Testament au posedat într-adevăr această naștere, dar atunci ei nu puteau încă să primească Duhul Sfânt din cer locuind în ei. El nu a fost partea niciunui credincios, până ce Hristos nu a înfăptuit lucrarea de mântuire. Numai sufletul mântuit, care se odihnește pe această lucrare de mântuire, primește acum darul Duhului Sfânt. Deoarece această odihnire lipsește multor oameni întorși la Dumnezeu, ei sunt lipsiți de putere din punct de vedere spiritual. Ei nu merg mai departe de începuturile adevărului dumnezeiesc, căci ei, cu toate că posedă natura nouă, nu au încă puterea Duhului Sfânt în ei. La o cercetare mai exactă se constată că ei nu posedă o pace consolidată. Realitatea este, că ei încă nu se odihnesc realmente pe lucrarea de răscumpărare a lui Hristos și de aceea ei nici nu pot savura rezultatele răscumpărării. Ei depun toate eforturile, așa cum spun ei, să apuce ceea ce încă nu au, și caută cu privirea într-acolo. Pe lângă aceasta ei trebuie însă să învețe, că libertatea în Hristos devine partea numai a aceluia care a renunțat total la sine însuși și la eforturile lui, ca să se odihnească exclusiv pe Hristos și lucrarea Sa de răscumpărare, căci lucrarea de răscumpărare a fost definitiv înfăptuită.

Această banalizare și scurtare a credinței a năvălit ca un șuvoi după moartea apostolilor. În primele zile ale Adunării nimeni nu putea să i se adauge, dacă nu era pecetluit cu Duhul Sfânt. După aceea Adunarea a început să se simtă acasă în lume, prigoanele erau ocazionale, și mulți oameni intelectuali și bogați, puternici și nobili s-au inclus în ea. Din aceasta a rezultat, că cei credincioși au venit în contact cu multe personalități și prin legăturile dragostei creștine ei au devenit mult mai apropiați cu ei, decât era cazul în lume. Acesta a fost nu pentru puțini un motiv să se alătore de ei. Această experiență au făcut-o unii oameni din zilele noastre pe baza aceluiași motiv. În astfel de împrejurări dragostea dumnezeiască a ajuns curând la decădere. Putem bine înțelege cât de necesară este atenționarea: »să nu iubim cu cuvântul, nici cu limba, ci în faptă și în adevăr.«

»Și prin aceasta vom cunoaște că suntem din adevăr«, și anume, dacă umblăm în dragoste. Pentru credincios este o puternică mângâiere în aceasta. Ar fi însă o greșeală mare, să se prezinte aceste cuvinte unui om care nu s-a întors la Dumnezeu, ca să-i arătăm calea iertării de păcate! Cine din aceia care cunosc Evanghelia ar putea cere de la un om neîntors la Dumnezeu să dea astfel de roade ale dragostei? Însă la credincioși trebuie să se găsească astfel de sentimente, și anume ca rezultat a ceea ce pe drept se numește căile de guvernare ale lui Dumnezeu. Căci dacă am fost aduși la Dumnezeu, El se poartă cu noi ca un Tată, care ne judecă zilnic fără să aibă în vedere fața omului (1 Petru 1,17). Domnul prezintă acest aspect simbolic în Ioan 15. El Se numește acolo adevărata viță, în timp ce ucenicii sunt mlădițele. Acesta nu este un tablou al nașterii din nou (despre aceasta El a vorbit în Ioan 3,3-6); mult mai puțin acest tablou are a face cu unitatea trupului, așa cum gândesc greșit unii. Cineva, care posedă viața veșnică, nu poate nici s-o piardă și ca mădular al Trupului lui Hristos nu poate nici să fie tăiat. Această realitate este suficientă să combată acele interpretări greșite. Vița ne învață necesitatea părtășiei practice cu

Hristos. Dacă rămânem în El și El rămâne în noi, atunci avem puterea să aducem roade. Căci ce îi face pe ucenici capabili să aducă roadă? Nu este dependența de El, păzirea Cuvântului Său și rugăciunea? (compară cu Ioan 15,7). Hristos este izvorul oricărei roade, și mlădițele poartă această roadă, prin faptul că rămân în El. În afara Lui ele nu pot face nimic. Tatăl curăță mlădițele, pentru ca ele să aducă mai multă roadă; însă numai vița oferă seva necesară mlădițelor care sunt legate cu ea.

Domnul nostru a făcut mult mai mult pentru noi; însă pentru a aduce roade, aceasta este activitatea Lui. Dacă mlădițele se taie din viță, ce se petrece atunci? Vor putea ele să rodească iarăși struguri? Se va ajunge atunci la formarea roadei? Nicidecum. Atunci au fost persoane care L-au urmat un timp pe Hristos, dar care apoi nu au mai mers împreună cu El. Ele s-au tăiat singure. Ele nu au mai fost mlădițe în viță. Aici nu trebuie tăgăduit, că ici și colo au fost unii care s-au căit de căile lor greșite și s-au străduit să se reabiliteze. Nimeni nu trebuie respins sau descurajat prin noi. Însă aceia care se depărtează de Hristos vor deveni până într-o anumită măsură împietriți și dușmănoși. Realmente sunt relativ puține cazurile că oamenii care L-au întors spatele, revin iarăși la El. Dar dacă sufletul s-a smerit cu adevărat, cine este atunci așa de binevoitor ca El, ca să-l primească? Dragostea Lui nu cunoaște limite. Dar aici este vorba despre aceia, care nu se condamnă singuri, ci năzuiesc gânduri rele cu privire la Hristos, fără respect degradează Persoana Sa și disprețuiesc lucrarea Sa. Prin aceasta dovedesc că ei niciodată nu au posedat viața veșnică, ci au mers după închipuirea lor.

De aceea este foarte important să ne gândim, că Dumnezeu în căile Lui de guvernare morală se preocupă cu sufletele, și anume cu efect dublu. Pe de o parte Dumnezeu veghează asupra fiecărui sfânt al Său și judecă orice greșeală, și anume cu credincioșie și dragoste. Pe de altă parte sunt din aceia care nu au încredere în El și nu pot suporta felul cum îi tratează Dumnezeu. Ei se împotrivesc exercițiilor, pe care Dumnezeu le folosește pentru restabilirea lor, sau le desconsideră. Dumnezeu pedepsește, și orice pedeapsă nu pare plăcută în timpul de acum. Bucuria ar contrazice total caracterul Lui; însă pedepsirea este folositoare și după aceea aduce roada aducătoare de pace a neprihănirii, celor care sunt încercați prin ea. Dumnezeu pedepsește acum ca Tată pe fiecare după faptele lui; sunt căile Lui morale de guvernare. El Se ocupă cu aceia care sunt copiii Lui sau în orice caz mărturisesc că sunt copii ai Lui. Căci El se ocupă cu omul potrivit mărturiei pe care omul o dă și de aceea Se comportă cu totul altfel cu aceia care niciodată nu au purtat Numele Domnului.

De aceea este prima datorie a fiecăruia, care numește Numele Domnului, să se depărteze de orice fel de nelegiuire. Dacă a fost prins în cursele diavolului, el trebuie să se trezească din ele, pentru ca dușmanul să nu câștige influență permanentă și apăsătoare asupra sufletului. Cu cât se amână mai mult cu atât devine mai grav. Destul de grav este pentru aceia care din cauza exercițiilor cred că trebuie să se retragă în izolare. Cu regret nu sunt puțini care se dau mulțumiți cu o astfel de izolare de sine, ca și cum prin aceasta ei s-ar putea sustrage responsabilității lor față de dezordinea mereu crescândă. Ei privesc la greșelile celorlalți creștini, ca să justifice izolarea lor, și prin aceasta ocolesc exercițiile care iau naștere la umblarea împreună cu frații și surorile. Ei acuză fără cruțare eșecul altora. Cu privire la propria stare nu sunt cu adevărat conștienți de ceea ce este spre onoarea lui Dumnezeu. Ce stare sărăcăcioasă, când ne îndreptăm singuri, scoțând în evidență greșelile celorlalți! Dacă se compară umblarea lor cu a acelor oameni care niciodată nu s-au declarat pentru Hristos, se poate ea numi mai bună? Nu este așa, că ei au umblat în lumina focului propriu și în strălucirea scânteilor, pe care singuri le-au aprins? Fie ca ei să ia seama, că ei nici măcar nu zac căzuți la pământ. Drumul lor nu este caracterizat nici de dreptate nici de dragoste; creștinismul însă unește ambele în sine potrivit adevărului lui Hristos.

Dacă am fost aduși la Dumnezeu, atunci taina puterii în umblarea noastră este în dependența de Hristos. Nu ne învață mlădița aceasta, mai bine decât oricare alte exemple? În toată împărăția naturii aproape că nu se găsește nici o altă plantă, care să arate așa de impresionant ca vița, cât de necesar este pentru mlădițe să rămână în ea, ca ele să poată aduce roadă. Între Hristos și credincioși este exact același principiu, și aceasta ne este arătat în acest loc din Scriptură. Nu

trebuie să-I displacă lui Dumnezeu, dacă noi iubim numai cu cuvintele și cu limba și nu cu fapta și adevărul? Nu înseamnă aceasta o jignire a Duhului lui Dumnezeu? Dacă noi umblăm ca și copiii ai luminii, atunci înfăptuim și principiul divin al dragostei, aceasta înseamnă că noi căutăm să ne facem bine unii altora, fără să avem intenții egoiste. Așa am cunoscut noi dragostea lui Dumnezeu. Hristos a devenit Om, ca să prezinte această dragoste într-un fel cum Dumnezeu însuși nu putea s-o facă. Să ne mirăm atunci că El simte așa de profund chiar și cea mai mică înjosire a Numelui Fiului Său, Isus, Domnul nostru? Hristos a arătat această dragoste prin aceea că El S-a smerit, a devenit Om și a suportat suferințele pe care le-a adus cu sine aducerea Sa de Sine ca jertfă de tăiere. Ea a mers așa de departe, că El a luat asupra Sa judecata lui Dumnezeu asupra păcatului. Dumnezeu nu putea ca Dumnezeu să exprime vizibil dragostea; dar El a făcut-o în Hristos și în lucrarea Sa de ispășire. Din această lucrare strălucește toată plinătatea luminii, dragostei și adevărului lui Dumnezeu într-un fel care depășește capacitatea de gândire a omului. Și aceasta este creștinismul adevărat.

Creștinismului practic îi aparține nu numai dreptatea și ascultarea, așa cum am văzut deja, ci și dragostea. Ioan accentuează, că dragostea trebuie să fie adevărată. Dacă așa este, atunci »noi vom cunoaște«. El se așează aici pe aceeași temelie cu ceilalți credincioși; aceasta mărește frumusețea cuvintelor sale. »Și prin aceasta vom cunoaște«, (voi și eu, apostolul și sfinții), »că suntem din adevăr.« Dar dacă conștiința este întinată, atunci dispare practicarea dragostei și toate celelalte, care rezultă din viața dumnezeiască. Aceasta se referă desigur la copiii lui Dumnezeu, nu la oamenii lumii. Copiii Lui sunt cei care degenerază și suferă lipsuri prin ceea ce ei au pierdut. Totdeauna când părtășia cu El este întreruptă în felul acesta se pierde și bucuria. Probabil unii se miră că viața dăruită de Dumnezeu în Hristos rămâne veșnic, că părtășia savurată prin aceasta poate însă fi așa ușor deranjată prin răul venit din partea noastră. Dacă în umblarea noastră permitem să între cea mai mică prostie, în aceeași clipă părtășia este întreruptă. De ce? Părtășia înseamnă, cu privire la binecuvântare să ai o parte comună cu Dumnezeu. Dar cum ar putea Dumnezeu să aibă parte la cea mai mică nebunie din partea noastră? El nu poate avea părtășie cu nici un singur păcat, și noi nu putem umbla în Hristos dacă avem un păcat. Bucuria părtășiei este întreruptă imediat prin păcat. Dumnezeu însă este departe de a considera părtășia irevocabil pierdută; noi o putem recâștiga. Dar cât de mulțumitori putem să-I fim, că viața veșnică nu trebuie recâștigată, căci ea rămâne veșnic. Însă cu privire la părtășie există necesitatea refacerii, atunci când ea a fost întreruptă prin ceva rău. Aceasta poate fi deja un gând rău sau un sentiment rău; prin aceasta părtășia rămâne atâta timp întreruptă, până când a avut loc judecata de sine. Dacă s-a tolerat de către sine însuși astfel de lucruri, părtășia este împiedicată în același fel în care este împiedicată printr-un păcat devenit cunoscut în afară.

Ioan spune deci: »Și prin aceasta vom cunoaște că suntem din adevăr și ne vom liniști inimile înaintea Lui.« Temelia veridicității practice este, că ești »din adevăr«. Dacă se pierde sau se neglijează adevărul, curând se ajunge la o umblare nesinceră. Se ajunge să se iubească cu cuvintele sau cu limba, în loc de faptă și adevăr. Ioan nu se ocupă aici să cerceteze dacă cineva a fost întors la Dumnezeu, și cu atât mai puțin dacă a fost botezat. Prin niciunul din aceste două lucruri Dumnezeu nu vrea să ne dea mângâiere, când El este dezonorat așa de mult prin astfel de împrejurări; El trebuie mai degrabă să ne facă să ne rușinăm. Nu este rușinos, că eu, care am fost adus la El și nu port în mine numai o singură însușire exterioară a primirii mele, m-am comportat așa de rău? Dimpotrivă, dacă umblăm cu atenție și sinceri înaintea lui Dumnezeu, precum și în dragoste și gânduri smerite, atunci »vom recunoaște că suntem din adevăr«. Aceasta ne oferă îndrăzneală sau sinceritate înaintea lui Dumnezeu. Acesta este înțelesul propriu-zis al acestui verset. Aici nu se referă la poziția noastră sau la siguranța credinței, ci la sinceritatea inimii înaintea lui Dumnezeu, care se face cunoscută într-o umblare în dragoste nemicșorată și activă. »Și prin aceasta vom cunoaște că suntem din adevăr și ne vom liniști inimile înaintea Lui.« Acesta este înțelesul simplu și literal al cuvântului. Această „liniștire” lucrează excelent la sufletul nostru și exprimă franchețea care oferă o umblare creștină vie în simplitate și sinceritatea inimii.

În aceste cuvinte din Scriptură sunt multe lucruri care pot să ofere îmbărbătare și întărire unui metodist temător de Dumnezeu. Punctul dureros la metodiști este, că ei nu înțeleg pe deplin viața veșnică în Hristos și acordă prea multă însemnătate simțurilor lor. Harul lui Dumnezeu oferit în Evanghelie oferă spațiu suficient pentru simțurile cele mai calde și mai adânci. Simțurile spirituale își au justificarea lor. Dar harul și adevărul, care au venit prin Hristos și care dau naștere la aceste simțuri și le aduc la lumină, au prioritate. Toți sfinții ar trebui să se afle permanent într-o stare sănătoasă potrivit Cuvântului lui Dumnezeu și Duhului lui Dumnezeu. Pe de altă parte cunoaștem concepțiile severe ale calviniștilor, pentru care cel mai important este cunoașterea că ești predestinat și prin aceasta că ai dreptul la orice mângâiere dumnezeiască. Prin faptul că ei se adâncesc așa de mult în predestinare, ei împiedică orice gând referitor la căile de guvernare morală ale lui Dumnezeu cu noi. Predestinarea este un adevăr minunat, pentru care noi putem preamări pe Dumnezeu. Dar ea nu trebuie să servească ca protecție împotriva cunoașterii dureroase, că noi am dezonorat pe Dumnezeu.

De ce să dorim mângâiere ținând seama de faptul că noi am întristat pe Dumnezeu? El dorește ca noi să ne smerim din cauza aceasta. Și aceasta exprimă nemijlocit versetul următor: »că, dacă ne condamnă inima noastră ...«

Exact aceasta face inima noastră, atunci când am greșit, când sunt prezente lucruri care întristează pe Duhul lui Dumnezeu și noi nu ne-am judecat singuri înaintea Lui așa cum se cuvine. Și dacă noi cunoaștem deja, că inima noastră ne condamnă, cu cât mai mult are Dumnezeu atunci motiv să trebuiască să ne mustre! »Dumnezeu este mai mare decât inima noastră și cunoaște toate.«

Unii calviniști schimbă sensul în felul următor: „Dacă ne condamnă inima – Dumnezeu în harul Său nu ne condamnă.” Ce pagubă, când prin astfel de abateri sistematice de la sensul clar al Cuvântului se pierde câștigul care este în Cuvântul Său! Ce vrea Dumnezeu să spună aici, este următorul: dacă eu însumi mă condamn, Dumnezeu este mai mare decât mine și știe totul, în timp ce eu am recunoscut numai o parte.

Calviniștii se tem, că prin această interpretare poziția noastră ar putea fi zguduită. Dar aceasta nu are absolut nimic a face cu poziția noastră în Hristos, ci cu starea noastră zilnică.

Printr-un păcat nu pierdem poziția noastră, ci părtășia cu El. De aceea noi suntem solicitați să ne condamnăm înaintea Feței Lui, în loc din cauza aceasta să punem la îndoială alegerea noastră sau poziția noastră. Atât alegerea cât și poziția rămân neatînse; este complet greșit când un credincios se îndoiește de una sau de alta. Dar dacă inima lui îl condamnă, atunci putem fi siguri că Dumnezeu știe mult mai mult despre aceasta și cunoaște totul. De aceea el trebuie să se plece în țărână înaintea Lui, pentru ca Dumnezeu să-i poată arăta totul și pentru ca el să deteste nepăsarea lui, deoarece el este subiectul unui har așa de mare. Noi trebuie să condamnăm starea noastră rea, însă în același timp să ținem cu tărie la poziția noastră în Hristos, pe care ne-a dat-o Dumnezeu. Aceasta rămâne neschimbată. Însă starea noastră era rea, și Dumnezeu nu vrea ca noi să căutăm s-o ascundem sau s-o scuzăm, ci s-o condamnăm fără cruțare.

Ce pagubă este să te încurci în acest sistem omenesc, așa cum trebuie să denumim învățăturile speciale ale calviniștilor și arminienilor. Eu acuz numai învățăturile speciale, și nu adevărul pe care și ei ca creștini îl țin cu tărie. În ambele denominațiuni sunt copii iubiți ai lui Dumnezeu. Dar nu suferă ambii puțin din cauza aceasta, că pe de o parte arminienii nu acordă onoarea care se cuvine harului lui Dumnezeu cu privire la viața veșnică, în timp ce calviniștii nu omagiază suficient părtășia, ceea ce deseori conduce la nesiguranță cu privire la propria alegere. Așa a spus unul din ei: „Dacă nu ai nici o îndoială cu privire la tine însuși, atunci eu trebuie să mă îndoiesc din cauza ta”. Ei sunt înclinați să acopere păcatele lor sau să instaureze un sistem al îndoielii. Bărbatul, care a spus cele de mai sus, era temător de Dumnezeu și a scris multe cântări spirituale. Eu pot numai să sper, că cântările lui sunt mai bune decât învățătura lui. O astfel de îndoială este reprobabilă și este nedemnă nu numai unui creștin, ci tuturor creștinilor. Prin aceasta se tăgăduiește practic Evanghelia, care vestește mântuirea prin harul lui Dumnezeu și ne solicită să ne bucurăm de ea cu o inimă plină de pace. De aceea este o realitate, că în general calviniștii cu

privire la Evanghelie stau pe un fundament labil, chiar dacă sunt și excepții. Ei sunt preocupați mai mult cu predestinarea decât cu dragostea lui Dumnezeu pentru lume, ca să nu mai vorbim de purtarea de grijă a harului pentru sufletele lor. Predestinarea ocupă o poziție dominantă în mărturisirea lor de credință și prin aceasta ea devine un ajutor la nevoie în orice situație. Dar aceasta este un regres trist cu privire la harul și adevărul lui Dumnezeu. Hristos oferă spațiu pentru fiecare element al adevărului, la care calvinistii și arminienii țin cu tărie, și în afară de aceasta pentru multe altele care lipsesc celor două denominațiuni. Ce pagubă, că copiii lui Dumnezeu nu renunță la o astfel de schiță didactică unilaterală și în locul acesteia să se agațe de revelația divină, s-o recunoască numai pe ea și să respingă orice fel de înlocuitori. Creștinismul adevărat oferă suficient spațiu pentru sentimente cuprinzătoare și sentința sănătoasă, da, pentru tot ce credința trebuie să primească de la Dumnezeu și ce dragostea are dreptul să facă pentru glorificarea Sa.

Condamnarea făcută de inima noastră, în versetul 20, ia naștere din cunoștința eșecului nostru pe cale și din convingerea că Dumnezeu în guvernarea Sa morală cunoaște întreaga dimensiune a pasului nostru greșit. Acest principiu este inclus și în rugăciunea: »Și ne iartă nouă greșelile noastre, după cum și noi iertăm celor care ne-au greșit.« Și aici nu este vorba de iertarea întregii vinovății prin credința în Evanghelie, ci de vegherea permanentă și atentă a lui Dumnezeu asupra căilor copiilor Săi. Aceasta nu are nimic a face cu nevoile păcătosului în starea sa nenorocită. Este însă clar, că Evanghelia nu promite iertarea păcatelor sub premisa că tu la rândul tău ești gata să ierți. Harul oferă iertarea păcatelor pe baza credinței în Domnul Isus. Dar nu despre aceasta este aici vorba. Dacă tu ca credincios nu arăți atitudinea morală de a fi gata a ierta altora, atunci Dumnezeu este întristat de comportarea ta. Prin aceasta nu te poți bucura de părtășia cu El, și El nu te va reabilita până când tu nu te-ai condamnat sincer din cauza nedreptății tale. Lipsa atitudinii de a ierta a făcut necesar ca tu să te condamni și să primești dezaprobarea lui Dumnezeu.

Este evident deosebit de important să se diferențieze între fundamentul harului, pe care noi stăm cu privire la viața veșnică și mântuire, și felul de a acționa al lui Dumnezeu cu noi din punct de vedere moral în viața de fiecare zi, când El trebuie să judece căile noastre greșite. Din cauza aceasta ne disciplinează, pentru ca noi să devenim părtași sfințeniei Sale. Aceasta ne face să condamnăm sincer lipsa noastră de concordanță cu El și să aducem în armonie umblarea noastră cu gândurile lui Dumnezeu referitoare la ura Sa față de păcat, așa că noi facem progrese în dragoste, dreptate și adevăr.

Apostolul spune: »Preaiubiților, dacă inima noastră nu ne condamnă, avem îndrăzneală la Dumnezeu; și orice cerem primim de la El, pentru că ținem poruncile Lui și practicăm cele plăcute înaintea Lui.« El vede pe aceia care umblă înaintea lui Dumnezeu într-o stare netulburată. Acum ei nu se mai numesc numai „copii iubiți”. Apostolul se bucură să vadă dragostea practică și el îi încurajează să practice dragostea în rugăciune, atâta timp cât la ei totul este în ordine. Noi nu putem avea îndrăzneală să cerem de la El alte favoruri, atâta timp cât Duhul lui Dumnezeu trebuie să se preocupe cu eșecul nostru. Noi trebuie să ne supunem cunoașterii smerite, că, dacă noi trebuie să ne condamnăm din cauza faptelor noastre rele, Dumnezeu trebuie să ne condamne și mai mult. Dar dacă prin puterea Sa savurăm bucuria liniștită a părtășiei, atunci inimile noastre pot cere cu stăruință alt har. »Preaiubiților, dacă inima noastră nu ne condamnă, avem îndrăzneală la Dumnezeu; și orice cerem primim de la El, pentru că ținem poruncile Lui și practicăm cele plăcute înaintea Lui.« Dacă este așa, atunci nu este nimic care să îngrădească activitatea dragostei. Harul poate să lucreze neîngrădit orice bine, deoarece noi umblăm cu inima fericită în lumina lui Dumnezeu, așa că inima nu trebuie să-și facă nici un reproș. Atunci noi putem să uităm complet eul propriu și putem să ne bucurăm de Domnul.

Aceasta ar trebui să fie starea sănătoasă a unui credincios în umblarea lui zilnică. Noi trebuie să năzuim după ea: dar, vai! Cât de des se întâmplă, că noi eșuăm. Însă prin har suntem chemați să umblăm în pace, în simplitatea inimii și încredere în El; și aceasta este posibil numai dacă noi

ne aflăm în concordanță cu viața noastră în Hristos. Să ne consolăm în cazul când am greșit, că noi posedăm viața veșnică, aceasta nu corespunde a ceea ce se cuvine lui Dumnezeu și stării noastre în astfel de situații. Dacă trăim prin Duhul, atunci să și umblăm prin Duhul. În a-L urma pe Domnul nu aparține numai credința, ci și a avea parte zilnic de aceste lucruri, așa cum a fost și la apostolul Pavel și pe care el se exprimă astfel: »Am fost răstignit cu Hristos și nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine; și ceea ce trăiesc acum în carne, trăiesc prin credință, aceea în Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit și S-a dat pe Sine Însuși pentru mine« (Galateni 2,20). Tradițiile nu sunt nimic și formele bisericești sunt fără putere. Puterea crucii lui Hristos este pusă aici cu insistență înaintea ochilor noștri. În ceea ce privește viața sa veche, apostolul a fost făcut prin credință una cu Hristos, care a suferit din cauza lui. Acum el trăia în El, Cel care trăiește totdeauna, și anume o viață a credinței în dragostea Sa. O relație asemănătoare a unei persoane individuale nu se întâlnește des în Scriptură. În mod obișnuit se folosesc expresii de felul »Hristos a iubit« sau »Hristos S-a dat pe Sine Însuși« cu referire la totalitatea credincioșilor, ca de exemplu în Efeseni 5,1-2. Dar este foarte prețios să cunoști această parte și personal, cu toate că simpla aplicare personală nu este suficientă, căci prin aceasta pierdem valoarea părtășiei noastre cu Tatăl și cu Fiul în cadrul legăturii binecuvântate a întregii familii a lui Dumnezeu.

Oricât de indispensabilă ar fi pacea cu Dumnezeu și pacea conștiinței, ele nu reprezintă totalitatea binecuvântărilor, cu care harul Său vrea să ne bucure. Cu atât mai puțin ele se epuizează în certitudinea, că toate păcatele noastre au fost iertate. Iertarea păcatelor am primit-o pe baza credinței noastre în vestea bună a lui Dumnezeu. Dar nu despre aceasta este vorba în versetele 19 până la 22. Iertarea păcatelor a stat la începutul drumului fiecărui credincios ca dar mare și necesar din partea lui Dumnezeu. Dacă această credință este prezentă, atunci ar fi greșit să se permită punerea întrebării, dacă se crede cu adevărat sau nu. Scriptura nu cunoaște astfel de gânduri, că cineva, care crede în Hristos, are astfel de îndoieli în sine. Niciodată privirea lui nu este îndreptată spre ceea ce este în sine însuși. Atâta timp cât cineva este pierdut, Dumnezeu îl îndreaptă spre Fiul Său ca Salvator. Aici este vorba de direcția privirii credincioșilor în umblarea lor zilnică, și este vorba de încrederea practică din inima lor. Prin har noi am fost aduși așa de aproape de El, că tot ce nu se potrivește prezenței Dumnezeului și Tatălui nostru, trebuie să fie și pentru noi insuportabil și ocolit cu grijă.

Mulți dintre noi, care au familie, știu ce înseamnă când un copil este uneori neascultător. Nu se observă imediat că copilul este altfel, decât este de obicei, atunci când iubește cu adevărat părinții? Chiar dacă tatăl și mama nu știe ce este – copilul se arată neliniștit și nemulțumit. El nu poate veni degajat înaintea părinților, ca de obicei; ceva nu este în ordine, și cu cât copilul este mai sincer, cu atât mai mult se simte aceasta. Tot așa este și cu noi față de Dumnezeu și Tatăl nostru, cu excepția că El niciodată nu a greșit și totdeauna știe totul. Din acest motiv judecata de sine este deosebit de importantă; avem nevoie de ea din pricina noastră. Dacă este practică când am făcut un pas greșit, sufletul se reîntoarce în bucuria părtășiei, în care noi avem îndrăzneală înaintea lui Dumnezeu. Nu este vorba de poziția, pe care credinciosul o posedă fără schimbare, ci de relația intimă cu El, care cu regret se poate întrerupe prin nepăsare. Atâta timp cât noi umblăm prin Duhul, această îndrăzneală înaintea lui Dumnezeu este partea noastră fericită; ea este singura stare care se cuvine unui credincios. Ce trist când starea unei inimii, care nu are parte de aceasta, a devenit obișnuință! Cum ar trebui să strige atunci sufletul cu seriozitate la Dumnezeu, ca să afle, care este cauza acestei lipse! Dacă are loc aceasta, atunci nu va trebui strigat mult la Dumnezeu. Este în natura dragostei Tatălui, ca să-i dea mângâiere, dar să-l facă să simtă și pierderea, când îndrăzneala s-a pierdut din cauza unui pas greșit nejudicat. Noi avem sursa de ajutor necesară în Domnul Isus ca Apărător la Tatăl și nu trebuie să căutăm un avocat pământesc, care numai ar împiedica pe Domnul și niciodată nu va fi capabil să rezolve o astfel de problemă grea cu delicatețea necesară. Noi avem privilegiul să venim cu îndrăzneală și imediat prin Hristos înaintea tronului de har, da, să ne căutăm refugiu la dragostea Tatălui, având certitudinea că acolo nu vom fi respinși.

De aceea aici se adaugă așa de frumos: »și orice cerem primim de la El«. Este un alt exemplu al felului absolut de exprimare, de care Ioan se folosește cu plăcere. El nu se preocupă cu o oarecare limitare pricinuită de situații ocazionale sau obstacole deosebite, care ar putea să se nască. El nici nu face aluzie la posibilitatea unei stări, care nu este în concordanță cu El. El pornește de la premisa că inima nu trebuie să se condamne, că este prezentă îndrăzneala de a veni la Dumnezeu, și că noi ne bucurăm de părtășia cu El. Și care este urmarea acestei părtășii cu El? Ea exclude rugăciuni greșite. Atunci noi nu vom năzui după lucruri care contrazic voia lui Dumnezeu. Noi ne rugăm pentru ceea ce este corespunzător voii Sale, și El nu ne va reține pe nedrept nici un bine. Este plăcerea Lui, dacă noi ne bucurăm de tot ce este spre gloriificarea Sa. Și toate acestea noi le-am găsit în Hristos; El atrage permanent inimile noastre și este veriga de legătură cu Tatăl. Hristos este Cel care alege totul pentru noi. În inimile noastre nu este nici o lumină și nici un izvor țâșnitor, fără ca noi să ne rezemăm pe Hristos. De aceea Dumnezeu nostru ne-a dăruit aceasta în Hristos. Orice vom cere vom primi, căci în această stare niciodată nu vom cere fără pricepere. Apostolul spune care este baza pentru aceasta: »pentru că ținem poruncile Lui«. Aceia care nu recunosc că aici este vorba de guvernarea morală a lui Dumnezeu asupra stării practice a credincioșilor, cad în greșeala de a amesteca aceasta cu baza mântuirii și în felul acesta ținerea poruncilor Sale o fac condiție pentru mântuire. Prin aceasta însă harul nemărginit al lui Dumnezeu pentru mântuirea păcătoșilor ar fi nimicit. Aici nu este vorba de har, ci de căile de guvernare ale lui Dumnezeu, și aici trebuie neapărat împlinite anumite condiții. Dar harul lui Dumnezeu referitor la mântuirea sufletelor noastre și anularea păcatelor noastre este necondiționat, este gratuit și nelimitat. Singura condiție în privința aceasta este – dacă se vrea să fie numită condiție – ca noi să ne recunoaștem păcătoși și să primim ce dragostea Sa ne dăruiește de bună voie în Hristos.

Însă aici avem un cu totul alt subiect. Este greșeala uzuală a așa-zisei „teologie”, să-l amestece cu harul. De aceea nu este de mirare că credincioșii simpli, fideli și cu judecată nu se încred în astfel de conducători, pe care nu te poți bizui, și îi resping. Ei au toate motivele să fie vigilenți față de învățătura lor; căci în mod obișnuit ei derutează și întunecă pe credincioșii care nu sunt încă consolidați în privința adevărului și cred că sunt călăuziți de ei pe drumul drept. Teologia sistematică se dovedește a fi un „hortus siccus”, aceasta înseamnă flori, frunze, etc., care au fost rupte dintr-o plantă și s-au uscat, așa că ele nu mai au nici o fărâmbă de prospețime sau viață în ele.

Aceasta este natura așa-zisei „teologie”, în timp ce Sfânta Scriptură este »Duh și viață«. Aceasta o găsim și la Domnul Isus, la Cel viu, care a murit, dar este iarăși viu din veșnicie în veșnicie. Tot așa este și cu Duhul Sfânt, cu Duhul dătător de viață, care a fost dat nu numai pentru a trăi, ci El menține proaspăt și plin de putere orice adevăr; și tot așa este și cu dragostea nepieritoare a lui Dumnezeu, a Tatălui. Omul face din revelație o știință, cel puțin se ostenește să facă. Ar putea să existe două lucruri care să se deosebească așa de esențial unul de altul? Cine a găsit vreodată viață sau pace în teologia sistematică? Ea este permanent preocupată să apere una și alta cu arme omenești și să înalțe învățătura ei nesigură și șubredă ca bastion închipuit al credinței. Numai Hristos poate lucra în noi viața și pacea prin Cuvântul Său și prin Duhul lui Dumnezeu. Numai în Biblie posedăm adevărul, și anume tot adevărul, și nimic altceva decât adevărul. Noi avem pe Duhul Sfânt, care a lăsat să se scrie totul, ca să ne călăuzească în tot adevărul. De aceea noi avem încredere în Dumnezeu și în Cuvântul harului Său.

Scriptura este baza divină, Duhul Sfânt este puterea, care a fost trimisă aici jos ca să fie pentru totdeauna în noi și cu noi. Ce mari sunt privilegiile noastre, dacă ne gândim și la darurile pentru slujire, de la cel mai mare și până la cel mai mic, pe care Hristos în harul Său le-a dat! Ele ne-au fost încredințate și Dumnezeu dorește ca noi să condamnăm tot ce stă în calea Lui. Aceasta intenționează și apostolul aici. Și dacă noi facem progrese în credință și în dragoste, atunci și pentru noi este valabil cuvântul: »Orice cerem primim de la El, pentru că ținem poruncile Lui și practicăm cele plăcute Lui«. Și acum să ne imaginăm, că aplicăm aceste cuvinte la Evanghelie! Ultima parte a frazei exprimă exact ceea ce a făcut totdeauna preamăritul nostru Domn, așa cum

El mărturisește (Ioan 8,29). În tot ce El a făcut, El era desăvârșit: »Eu fac totdeauna cele plăcute Lui«. În privința aceasta noi eșuăm. Noi nici nu spunem și nici nu facem permanent ce este plăcut Lui. Dumnezeu vede și aude totul, și El ia seama în mod deosebit la copiii Săi; nu ca și cum El ar fi împotriva noastră, nu, El este pentru noi. Dar dacă Dumnezeu este pentru noi, cine va fi împotriva noastră? Deoarece acum El nu mai trece nimic cu vederea la noi, noi nu ne mai putem ascunde după locurile din Scriptură ca cele Din Ioan 17 sau Romani 8, ci vom face bine să ne smerim de orice lucru cu care am întristat pe Duhul Sfânt al lui Dumnezeu, cu care am fost pecetluiți pentru ziua răscumpărării. Prin aceasta inimile noastre se reîntorc la îndrăzneala înaintea lui Dumnezeu. Aceasta ne dă iarăși bucurie și putere pentru rugăciune, așa cum se spune și aici: »Orice vom cere ...«. Dacă ne vom ruga pentru dependență mai mare de Hristos, cu siguranță Dumnezeu ne va asculta. Dacă ne vom ruga pentru mai multă perseverență în rugăciune, și pentru a avea mai mult folos din Cuvântul Său, pentru destoinicia de a trăi conform cu viața veșnică și de a o savura, atunci suntem în concordanță cu voia lui Dumnezeu. Viața veșnică este de fapt baza pentru tot ce cuprinde această scrisoare.

»Și aceasta este porunca Lui: să credem Numelui Fiului Său Isus Hristos.« Acest verset este tradus uneori prin „să credem în Numele”; dar forma greacă nu permite folosirea cuvântului „în”. S-ar putea să fie greutăți să se înțeleagă textul așa cum fără îndoială Duhul Sfânt a lăsat să se scrie. Dar chiar dacă noi nu vom înțelege acest fel de exprimare, nu trebuie să recunoaștem noi neînțelesul ceea ce este scris? Noi nu trebuie să facem nici o interpretare deosebită a acestui fel de exprimare. Ne putem mulțumi cu ea, fără să o înțelegem imediat, și să așteptăm până vom obține înțelegere asupra ei. Dar aceste cuvinte sunt aci și au fost scrise pentru familia lui Dumnezeu, cu toate că felul de exprimare pare neobișnuit. Când este numit Hristos, atunci se spune „să credem în Hristos”; așa se exprimă Scriptura în mod obișnuit. Aici însă se folosește exprimarea »să credem Numelui Său«. Când se spune că cineva crede lui Dumnezeu cu privire la Fiul Său, aceasta înseamnă că se crede mărturia pe care Dumnezeu a dat-o despre Fiul Său, accept ce Dumnezeu îmi spune despre Fiul Său. Dar dacă se spune, că noi »credem Numelui Fiului Său«, nu se spune prin aceasta, ca să credem tot ce acest Nume include în sine? Numele este revelația lui Dumnezeu cu privire la Domnul, aceasta înseamnă, despre ceea ce este El și ce a făcut El; acesta este un mod de exprimare minunat. Aceasta nu înseamnă numai că El ca Om a purtat Numele Isus (aceasta aproape că nu trebuie s-o mai amintesc), și nici nu este vorba numai de titlul Său ca Domn sau a altor demnități oficiale ale Lui. Aici înseamnă să se creadă Numelui, revelației divine, mărturiei lui Dumnezeu despre Fiul Său Isus Hristos. Domnul Isus în această însușire este subiectul cel mai sublim al credinței, și aici pe pământ și în timpul de acum noi trebuie să credem Numelui Său, ca și cum El ar fi personificarea Lui Însuși. Nu este numai ceea ce noi am crezut la început, atunci când ne-am întors la Dumnezeu. Atunci am crezut în Domnul Isus. Apostolul vorbește însă cu predilecție despre Persoana Sa și despre tot ce se va dăruia în Persoana Sa și prin Persoana Sa tuturor celor care cred. De aceea el alege această formă de exprimare deosebită: »ca noi să credem Numelui Fiului Său Isus Hristos«. Noi cunoaștem dependența de Hristos; dar aici este vorba despre, să credem »Numelui Fiului Său Isus Hristos«, aceasta înseamnă, să credem tot ce se include în acest Nume preamărit potrivit revelației lui Dumnezeu în Cuvântul Său. Așa credem noi Numelui Său.

Cu privire la cuvântul „a crede” doresc să îndrept atenția asupra unei diferențe în interpretare, care de fapt este minoră. În mod obișnuit în sursele sigure pe care se bazează textul Scripturii găsim forma care exprimă o persistență a credinței. Alte texte importante folosesc „a crede” în sensul unei acțiuni încheiate; realitatea credinței este rezumată în rezultatele ei. La cuvântul „dragoste” dimpotrivă, înțelesul este permanent: a practica zi de zi dragostea. Ambele noțiuni sunt însă rezumate într-o poruncă; este porunca sublimă a învățăturii creștine, în opoziție cu poruncile Legii. Potrivit Legii trebuie să iubești pe Dumnezeu și pe aproapele. Dar acum se spune, să se creadă Numelui Fiului Său Isus Hristos și să ne iubim unii pe alții, aceasta înseamnă, pe copiii lui Dumnezeu. Ce neînțelegere regretabilă este să se confunde copiii lui Dumnezeu cu aproapele nostru! Nu acesta este înțelesul acestui loc din Scriptură. Noi trebuie să

iubim pe aceia, pe care lumea nu-i recunoaște, așa cum nu L-a recunoscut pe Acela, al cărui Nume noi Îl credem. Toate acestea depășesc gândirea omului. Ce ai spune tu despre cineva care ți-ar cere să iubești toți copiii din Londra ca pe copiii tăi? L-ai considera deranjat la minte. Această ilustrare ne poate ajuta să vedem cu cât mai sublimă este »porunca Sa«. Cum am spus deja, între copiii lui Dumnezeu și copiii diavolului există cea mai mare diferență posibilă. Cineva poate fi probabil vecinul locuinței mele și cu toate acestea este cel mai înverșunat dușman al lui Hristos. Față de unul ca acesta, această poruncă, eu trebuie să-l iubesc, nu-și găsește aplicarea. Trebuie să simțim împreună cu el și să dorim și să ne rugăm ca el să primească cuvântul adevărului, evanghelia mântuirii. Tocmai împotrivirea lui încăpățânată și îndârjirea lui împotriva lui Dumnezeu să dea mai mult naștere la rugăciunea noastră de mijlocire, ca el să devină un monument al harului lui Dumnezeu. Și Dumnezeu a împlinit în multe cazuri astfel de rugăciuni. Rugăciunile și implorările stăruitoare înălțate cu credință și smerenie pentru un om vinovat au fost răspălitite. Desigur este necesar un curaj mare să intervii în rugăciune pentru un vecin cu un astfel de caracter. Și cu toate acestea un astfel de vecin nu intră în categoria poruncii de față. Ea se referă numai la aceia »care se iubesc unii pe alții, după cum El ne-a dat poruncă«. Aici este vorba exclusiv de dragostea reciprocă a credincioșilor.

Avem aici un alt exemplu despre felul cum Ioan aproape nu face nici o diferență între Dumnezeu și Hristos. La începutul versetului este Dumnezeu Persoana care a fost amintită ultima dată. De la El să cerem și să primim și înaintea Lui să facem cele plăcute. »Și aceasta este porunca Lui: să credem Numelui Fiului Său Isus Hristos și să ne iubim unii pe alții.« Știm foarte bine că Hristos a fost Cel care a dat această poruncă (compară cu Ioan 15,17). Și totuși permanent se face referință la același »El«. Un astfel de stil de scriere nu ar fi posibil dacă Hristos nu ar fi în același fel Dumnezeu așa cum este Tatăl. În aceasta constă taina acestei particularități. Ioan scrie intenționat așa, ca prin aceasta să onoreze atât pe Fiul cât și pe Tatăl; nu este vorba de o neglijență în felul de exprimare. În Sfânta Scriptură nu sunt greșeli de neatenție, așa cum s-ar putea întâmpla chiar și la cei mai renumiți clasici; în Cuvântul scris al lui Dumnezeu domnește pretutindeni intenția divină și înțelepciunea desăvârșită.

»Și cine ține poruncile Lui rămâne în El, și El în el.« Ioan trece aici la tema nouă, și anume că noi rămânem în Dumnezeu și Dumnezeu rămâne în noi. Nu există nici o neclaritate în privința aceasta. Fără ascultare nu putem poseda acest privilegiu minunat. Conform contextului, noi rămânem în Dumnezeu și Dumnezeu rămâne în noi. Același lucru se aplică și cu privire la Hristos și în alte locuri se spune și despre El același lucru. În sine însuși ambele sunt desăvârșit de adevărate, fie că se spune, că noi „rămânem în Hristos” sau că „rămânem în Dumnezeu”. Dacă tu rămâi în Hristos, atunci tu rămâi și în Dumnezeu; și dacă tu rămâi în Dumnezeu, cu nimic mai puțin rămâi și în Hristos. La o interpretare mai exactă s-ar putea ca din context un fel de exprimare să aibă prioritate față de celălalt. Deseori este important să se recunoască aceasta, dar nu creează nici un fel de greutate. Ajută însă la o înțelegere mai bună, când se evită greșelile cu privire la Scriptură și nu se fac diferențieri exagerat de subtile.

»Și prin aceasta cunoaștem că El rămâne în noi, prin Duhul pe care ni L-a dat.« Aici darul Duhului este puterea și dovada că Dumnezeu rămâne în credincios. În felul acesta Dumnezeu rămâne în el; El i-a dat Duhul Său. Invers, rămânerea în Dumnezeu în practica zilnică este o chestiune de dependență spirituală față de El. Ea nu ar fi posibilă, dacă Duhul, care locuiește în credincios, nu ar crea o privire netulburată spre El și nu ar lucra primirea de la El. Dacă întristez pe Domnul, atunci nu mai rămân în El. Din nebagare de seamă m-am depărtat de El și probabil un timp merg după propriile gânduri și propria voie și merg pe calea proprie. Dacă este numai o alunecare de scurtă durată sau o îndepărtare mai lungă de El – eu am pierdut savurarea prezenței Sale și nu am rămas în El.

Să observăm contrastul cu prima parte a versetului 24, unde sunt numite ambele părți ale adevărului, partea a doua vorbește numai despre rămânerea lui Dumnezeu în noi. El rămâne în mod simplu în noi prin Duhul, pe care ni L-a dat. Rămânerea Lui în noi este dependentă numai de locuirea în noi a Duhului Său. Aceasta se bazează pe răscumpărare și continuă să existe așa,

după cum și răscumpărarea noastră continuă să existe. Rămânerea noastră în El este o chestiune a stării noastre spirituale; ea este numai amintită aici; în ultima parte a capitolului 4 este explicată detaliat. Primele șase versete din capitolul 4 constituie o intercalare deosebit de importantă și reprezintă baza de plecare pentru explicarea acestor două aspecte.

În versetele 23 și 24 ale capitolului 3 apostolul prezintă poziția adevărată și completă a credinciosului. Cu această ocazie atinge pe cât este de posibil de puțin partea negativă, care a fost pregnant scoasă în evidență în versetele anterioare. Cu aceeași simplitate, dar și cu aceeași profunzime, așa cum este caracteristic acestei scrisori de la început și până la sfârșit, este pus înaintea ochilor tuturor sfinților bogăția pozitivă a privilegiilor noastre. Versetul 23 ne arată însușirile clare și ușor de recunoscut ale credinciosului. În versetul 24 este prezentată mai puțin ușor de recunoscut, dar nu mai puțin reală, activitatea lăuntrică a vieții veșnice prin puterea Duhului lui Dumnezeu care locuiește în credincios, care influențează această viață, sau, mai bine spus, Se manifestă în această viață. Așa cum am văzut, se atrage atenția în mod deosebit la influența dăunătoare, pe care o are o umblare delăsătoare asupra îndrăzneții inimii înaintea lui Dumnezeu, îndrăzneală, care totuși ar trebui să fie partea noastră permanentă.